

ת"ד 4782/07/13 - מדינת ישראל נגד רות ישראל נוידרפר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 פברואר 2014

ת"ד 4782-07-13 מדינת ישראל נ' ישראל נוידרפר
בפני כב' סגן הנשיאה ישראל ויטלסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רות ישראל נוידרפר
ע"י ב"כ עו"ד יניב לדר

הנאשמת

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום, לפיו, ב - 2.4.12 בשעה 08.20 או בסמוך, נהגה הנאשמת ברכב ברח' ירושלים בבת-ים, מכיוון מזרח למערב.

הנאשמת התקרבה לצומת עם רח' דניאל והחלה בפנייה ימינה בצומת. בקרבת הצומת, ברח' דניאל, מסומן מעבר חצייה.

באותה העת חצתה הולכת הרגל גב' קלימה ג'יבלי ילידת 1935, במעבר החצייה מימין לשמאל, ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת במקום.

הנאשמת נהגה בקלות ראש, בלא תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשרה לה להשלים את החצייה בבטחה, פגעה בהולכת רגל, הפילה אותה לכביש וגרמה לה חבלות של ממש.

הוראות החיקוק לפיהן הובאה הנאשמת לדין הן :

1. אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה וגרם חבלה של ממש, בניגוד לתקנה 67 (א) לת"ת יחד עם סעיף 38 (3) לפקודה.

2. נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62 (ב) לפקודת התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשמת כפרה בהאשמות המיוחסות לה ונשמעו הראיות.

עמוד 1

מטעם התביעה העידה הולכת הרגל, קלימה ג'יבלי.

ע"פ עדותה, עת היא עמדה לפני מעבר החצייה ברח' דניאל, היא הביטה ימינה ושמאלה ולא ראתה כל רכב מתקרב. היא פתחה בחצייה כדי להגיע לתחנת האוטובוס שברח' ירושלים, כאשר הייתה באמצע מעבר החצייה היא נפגעה מהרכב שנסע במקום.

העדה אשרה כי היא נכה, במובן זה שראייתה מוגדרת ב-10 אחוז, בעין שמאל, בלבד.

פגיעתה גרמה לכך שהיום היא נעזרת בהליכון, שעה שטרם התאונה נעזרה במקל הליכה בלבד.

השוטרת גלית עברון העידה, כאשר עדותה נשענה, רובה ככולה, על מזכר שערכה מיום האירוע ת/1, לפיו הנאשמת תארה בפניה את דרך התרחשות התאונה.

הרס"ר יואב אטל העיד על הפעולות שערך, הודעת הנאשם ת/2, הודעה שהוגשה בהסכמת הצדדים. דו"ח בוחן ת/3. תרשים ת/4, דו"ח פעולה ת/5. לוחות תצלומים ת/6 - ת/15.

על פי דו"ח הבוחן - ת/3, בניסוי שדה ראיה "ניתן היה לראות את הולכת הרגל ללא הפרעה בכל מהלך הפניה".

באשר לכיוון הנסיעה הכללי של הנאשמת ביחס לכיוון הליכת הרגל, ראה תרשים ת/4.

עוד ניתן למצוא בדו"ח הבוחן - ת/3, כי הנזקים שנמצאו ברכב הנאשמת היו בפנס ראשי קדמי ימני - הפנס נשבר ומעיכה קלה במכסה המנוע במרחק 0.6-0 מדופן ימין. כיוון הנזק מלפנים לאחור, מימין לשמאל. לעניין זה ראה לוח תצלומים ת/9 צילום מס' 7,8.

הנאשמת העידה בחקירתה במשטרה, כי ביום המקרה נסעה ברח' ירושלים בבת ים מכיוון מזרח למערב, כשהגיעה לצומת של רח' דניאל פנתה ימינה תוך הסתכלות על מעבר החצייה. ע"פ עדותה לא היו הולכי רגל במעבר החצייה או בסביבתו. אחרי שעברה את מעבר החצייה המדובר, ובמהירות כמעט אפסית, היא הסתכלה שמאלה כדי לוודא שלא מגיעות מכוניות מהנתיב השמאלי ואז "שמעה בום".

אמור מעתה, הנאשמת ראתה את הולכת הרגל, לראשונה, רק לאחר התאונה, לאחר שרכבה כבר התנגש בה.

לב טענת ההגנה היא, כי הולכת הרגל ברשלנותה פרצה לכביש במפתיע, פגעה במכונית הנאשמת, בפנינת הרכב בצדו הימני, סמוך מאוד למדרכה הימנית. רשלנותה, הלכה למעשה נתקה את הקשר הסיבתי של הנאשמת לגרם התאונה.

לאחר שבחנתי עדויות הצדדים, הראיות שהוצגו אני קובע כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

לפי עדות הבוחן, הנאשמת והתצלומים (ת/7 תמונה 19,20), לא הייתה כל מניעה שהנאשמת תבחין מבעוד מועד בנפגעת עת זו חצתה את הכביש ותמנע מלפגוע בה.

אין חולק כי הנאשמת, אף לפי דבריה, לא הבחינה כלל בהולכת הרגל טרם הפגיעה בה, ע"פ עדותה לשוטר ביום התאונה, היא ראתה את הנפגעת לראשונה רק כאשר היא שמעה את הבום.

אני מאמין לעדות הנפגעת בבית המשפט, אשר העידה שטרם התאונה נעזרה במקל הליכה, בנוסף לפי התצלומים (ת/7 תמונות 19.20) הנזק לנגרם למכונית הינו בחזית ולא בצדו לפיכך אני שולל את טענת ההגנה כי התפרצה לכביש במהירות.

יתר על כן הנאשמת עצמה העידה במשטרה כי עובר לתאונה, ולפני התרחשות התאונה היא הביטה שמאלה בלבד :

"... הסתכלתי שמאלה כדי לראות שלא באות מכוניות מצד שמאל שלי שרוצות גם להיכנס לרחוב דניאל ואז שמעתי בום וישר הסטתי את הרכב שמאלה ויצאתי מיד וראיתי אשה שוכבת מצד ימין של הרכב לפניו."

עדות זו מדברת בעד עצמה, ונותנת מענה לשאלה הכיזד לא הבחינה בנפגעת, הולכת הרגל, אשר כאמור חצתה את הכביש מימין, מבעוד מועד, טרם הפגיעה בה.

למעלה מן הנדרש אציין שגם לו הייתי מקבל את גרסת ההגנה כי הנפגעת התפרצה לכביש, אין בכך לומר, כי התנהגות זו עלתה כדי רשלנות חמורה שניתקה את הקשר הסיבתי - משפטי, שבין התנהגותה של הנאשמת לבין גרם התאונה.

ראה פסק דין המסכם את עיקרי ההלכה בשאלת הקשר הסיבתי משפטי.. ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, בבית משפט העליון, מיום 13.7.03. בשל חשיבותו, אין מנוס מלהביא חלק ממנו כלשונו:

"... נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב יכול היה - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל. ראו, למשל: ע"פ 402/75 אלגביש נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 561, 574 ואילך; ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח (4) 1, 37; ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעיד, פ"ד לח(2) 533, 538; ע"פ א 350/77 כיתן בע"מ נ' וייס, פ"ד לג(2) 785, 801; ע"פ א 542/87 קופת אשראי וחיסכון אגודה הדדית בע"מ נ' עוואד, פ"ד מד(1) 422, 437; דנ"פ 983/02 יעקובוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 385, 391 - 393. הנה-כי-כן, רשלנות חמורה מצידו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת

הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובת הצפיות הראויה ".
(הדגשה ו.ו.)

ומהכלל אל המקרה כאן ברי כי חוסר הזהירות של הנאשמת התבטא בכך שלא הבחינה מבעוד מועד בנפגעת, בשום שלב, אלא רק כאשר היא חבטה בה ברכבה ופגעה בה בחזית רכבה עד כדי חבלה של ממש.

ע"פ מבחן הצפיות היה על הנאשמת לצפות, כי הולך רגל עלול לחצות את מעבר החצייה וסביבתו ומשכך חובת הזהירות מוטלת עליה ביתר שאת באיזור זה, שאם לא כן היא נהגה ברשלנות. יתר על כן, במסגרת מבחן זה היה על הנאשמת לצפות כי הולך רגל יתפרץ לכביש ולאור הפסיקה, אין בהתפרצותו של הולך הרגל בלבד, אם אכן הייתה כזו, כדי לנתק את הקשר הסיבתי - משפטי שבין חובת הזהירות המוטלת עליו לבין העבירה, לאור הנאמר אני דוחה את טענת ההגנה כי אופן כניסת הולך הרגל לכביש ניתקה הקשר הסבתי לגרם התאונה.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, במעמד הצדדים